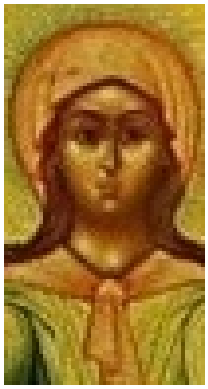
29.07.2013 г. / 00:39:10

Вяра

11.08 по еретическия, †29 юли по църковния календар - Св. мъченик Калиник. Св. мъченица Теодота от Никея Витинска и чеда. Св. мъченица Серафима девица

Страдание на светата мъченица девица Серафима († 117-138 гг.)

Света мъченица Серафима Римска

В дните на страшните гонения, повдигнати от нечестивите римски царе, много вярващи пострадали за Христа в различни мъчения. По това време в селището Винден, в дома на една жена на име Савина, която произхождала от знатен род, живеела девицата Серафима, антиохийска гражданка. Със своите поучения тя привела и Савина към Христовата вяра.

Игемонът Берил изпратил слугите си в дома на Савина със заповед да хванат светата девица и да я представят пред него на съд. Блажената Савина се възпротивила и с всички сили се стараела да не допусне пратениците да хванат девицата. Но света Серафима казала:

- Господарке моя и майко! Пусни ме с тях. Ти само се моли усърдно за мене на Бога. Аз се уповавам на моя Господ Иисуса Христа и вярвам, че Той ще дойде при мен и ще ми даде сили вярно да Му служа, макар и да съм недостойна за това заради греховете си.

Но блажената Савина не се решила да пусне светата девица с нечестивите слуги на игемона и тръгнала заедно с нея. Тъй като по произход тя принадлежала към знаменита сенаторска фамилия, като я видял пред себе си, игемонът се смутил и побързал да я пусне заедно със света Серафима.

Минали три дни. Игемонът разпоредил да устроят съдилище на мястото, където обикновено ставал съдът, и заповядал на градоуправителите да доведат Серафима. Нечестивите властници хванали светата девица и я повели на съд. Блажената Савина отново я последвала. Като видяла, че няма възможност да освободи Серафима от ръцете на враговете , тя завикала към игемона:

- Кръвожаден пес! Не смей да сториш зло на светата Божия девица. Ти сам ще погинеш, понеже с нас е Христос, нашият Бог, и Той ще накаже и тебе, и нечестивите ти царе с вечни мъки за многочислените страдания, които причинихте на слугите на Живия Бог.

Като казала това, Савина с ридание се върнала в дома си.

Тогава игемонът се обърнал към Серафима със следните думи:

- Принеси жертва на безсмъртните богове, на които се покланят и нашите царе.

Серафима отвърнала:

- Аз благоговея, покланям се и служа на Всемогъщия Бог,

Който е сътворил небето и земята, и всичко, намиращо се на тях. Тези, на които ми нареждаш да се поклоня, не са богове, а бесове. Не ми подобава да ги почитам, понеже съм християнка.

Игемонът казал:

- Тогава ела и принеси на твоя Христос същата жертва, която е приготвена за нашите богове.

Серафима отвърнала:

- Аз всеки ден Му принасям жертва, покланям Му се и Му се моля и денем, и нощем.

Тогава игемонът попитал:

- Къде е храмът на твоя Христос? Каква жертва Му принасяш?

Серафима отговорила:

- Жертвата, угодна на Христа, се състои в това, непорочно да съхраня в чистота девството си и с Неговата всесилна помощ да приведа и други към този подвиг.

Игемонът казал:

- Това ли е вашата църква и жертва?

Серафима отвърнала:

- Няма нищо по-висше от познанието на Истинния Бог и от служението на Него Единия с благочестив живот.

Игемонът запитал:

- Нима самата ти си, както казваш, църква на твоя Бог?

Серафима отговорила:

- Тъй като пазя себе си непорочна с всесилната помощ на моя Бог, аз наистина съм Негова църква. В нашето Свещено Писание е казано:

“Защото вие сте храм на живия Бог, както е казал Бог: “ще се поселя в тях и ще ходя между тях; ще им бъда Бог, а те ще бъдат Мой народ”.

Игемонът попитал:

- Но ако те изнасилят и отнемат девството ти, ще останеш ли тогава църква на твоя Бог?

Серафима отговорила на това с думите на Свещеното Писание:

“- Ако някой разори Божия храм, него Бог ще разори”.

Но игемонът не разбрал тези думи и заповядал да предадат Серафима в ръцете на двама безсрамни юноши, родени в Египет, за да прекарат цялата нощ с нея. Тези нечестиви юноши я взели и отвели в тъмна постройка. Светата дева с умиление се молела на Господа:

- Господи Иисусе Христе, истински пазител и охранител на девството ми, призовавам Те на помощ! Към тебе викам, вечна светлина и веселие! Ти, Който посети и укрепи затворения в тъмницата Твой апостол Павел, погрижи се и за мен и помилуй мене, смирената Твоя рабиня. Избави ме от нечестивата похот на тези юноши. Моля Те, нека се помрачат очите им и да не се докоснат до рабинята Ти, която на Тебе се уповава! Да не оскверният тялото ми, запечатано с Твоята светиня. Посрами безсрамието им и не допускай да ме оскверният, заповядай по-скоро да се преставя при Тебе. Погрижи се и за Твоята рабиня Савина, благий Иисусе, която много претърпя заради мене, и я укрепи с Твоята сила, за да не възтържествува лютият враг - дяволът. Чуй ме, Господи Иисусе Христе, благословен,

преславен и превъзнасян с Отца и Светия Дух во веки веков. Амин.

И ето, в един часа през нощта, когато нечестивите юноши се канели да извършат срамното си дело, изведнъж се вдигнал голям шум и започнало страшно земетресение, което чували и всички околни жители. Юношите като бездихани паднали на земята и всичките им членове се разслабили. Като видяла толкова бързата Божия помощ, непорочната девица издигнала ръце към небето и със сълзи благодарила на Господа, като прекарала цялата нощ в молитва. Рано сутринта се явили пратеници на игемона, за да попитат юношите дали са изпълнили желанието си. Като влезли в постройката, те видели, че светата дева се моли, а юношите лежат като мъртви, нямайки сила нито да станат, нито да кажат каквото и да било. И само отворените им очи свидетелствали, че са още живи. Събрало се множество народ, за да види това чудо. Като чул за станалото, игемонът отново наредил да му представят за съд Божията рабиня Серафима и казал:

- Удовлетворено ли е, Серафима, плътското ти желание, или все още се разпалваш от похот?

Света Серафима отговорила:

- Ти, както виждам, имаш развратено сърце и дяволът обитава в него. Поради това така и кощунстваш. Но аз не съм познала тези юноши, за които ми говориш, и даже не съм почувствала да са били с мен.

Игемонът казал:

- Значи ти твърдиш, че те не са прекарали нощта с теб?

Серафима отвърнала:

- С мен беше Този, Комуто аз служа като рабиня и Който ме

запази със Своята кръв.

Игемонът запитал:

- Кой е той?

Серафима отвърнала:

- Моят пазител и блюстител, Господ Иисус Христос.

Игемонът казал:

- Защо говориш толкова непотребни неща? По-добре кажи с какво вълшебство приведе тези юноши в разслабление?

Света Серафима отговорила:

- На нас не подобава като християни да се учим на вълшебство, но когото вие убивате със злодейското си вълшебство, него оживява нашият Господ и Владика на всички Иисус Христос, когато Го призовават на помощ.

Игемонът казал:

- Ако твоят Христос може да побеждава цялата вълшебна хитрост, призови Го, за да върне телесната сила на тези юноши. Тогава ще можем да узнаем от самите тях какво са правили при теб цялата нощ. Самият аз съм почти уверен, че с някакво зло вълшебство си ги лишила от разсъдък, за да не могат да възвестят за твоята нечистота.

Серафима отвърнала:

- Бог, на Когото аз служа, е всемогъщ и за Него няма нищо невъзможно.

Игемонът казал:

- Направи тогава така, че тези юноши да дойдат на себе си, да се възвърне здравето им и да могат да говорят.

Серафима отговорила:

- Ти все още мислиш, че аз съм вълшебница. Но аз съвсем не познавам вълшебната хитрост. Аз принасям на моя Бог молитвите си, по които Той подава просимото не само на мене, но и на всекиго, който Го призовава от все сърце.

Игемонът казал:

- Прави каквото искаш, нека само юношите добият способност да говорят и ние ще видим дали си запазила девството си.

Серафима отговорила:

- Аз вече ти казах, че не познавам вълшебството: мога само да моля Бога Той да ми яви милостта Си.

Игемонът казал:

- Отиди на мястото, където се намират юношите, и се помоли за тях на твоя Бог.

Серафима отвърнала:

- Да отида там за мен е неприлично, понеже другите ще бъдат лишени от възможността да видят това чудо и по неверието си също като теб ще помислят за мене, че съм вълшебница. По-добре заповядай да донесат примрелите юноши тук.

Игемонът дал нареждане да пренесат юношите в съда. Когато ги донесли, всички се изумили, като ги гледали. Те били в такова голямо разслабление, че не можели да помръднат нито ръка, нито крак, нито да кажат нещо.

Игемонът казал:

- Серафима! Помоли сега твоя Бог да оздравеят юношите!

Тогава света Серафима, като издигнала ръце към небето, започнала с умиление да се моли:

- Всесилни Господи Боже! Ти си сътворил небето, земята и морето, и всичко, което е в тях. Ти чрез Твоите ученици и апостоли Си възкресявал мъртви, изцелявал Си прокажени, давал Си на немите реч, а на глухите слух. Чуй ме сега и мене, Твоята рабиня, която на Тебе се уповавам. Не презирай молението ми, не се отвръщай от мене заради неверието на този управител, но дарувай изцеление на тези юноши пред лицето на всички, очакващи това чудо. Нека бъде посрамен безумецът, който, възбуден от неистова злоба, повдигна гонение против вярващите в Тебе. Побързай, Господи, да явиш силата Си, за да познаят, че Ти си един Бог, Който твори чудеса, и няма другиго, освен Тебе.

Като се помолила така, света Серафима се приближила до юношите, и като се докоснала до тях, извикала:

- В името на нашия Господ Иисус Христос заповядвам: станете на крака!

Юношите веднага станали и заговорили. Като видели това, всички се удивили и ужасили.

Но игемонът казал:

- Нима не забелязахте, че тя не можеше да изпълни вълшебната си хитрост, докато не се докосна до юношите с ръце?

След това се обърнал към юношите и попитал:

- Как можа тази жена да ви лиши от разум и от телесни сили?

Юношите отвърнали:

- Господин игемон! Когато по твоето нареждане влязохме при нея, изведнъж се яви някакъв юноша, прекрасен и целият сияещ като слънце. Той застана по средата между нас и девицата. От необичайното му сияние ни нападна страх, трепет, тъмнина и пълно разслабление. От този миг и досега пребивавахме в това състояние. Разсъди сега сам, вълшебница ли е тя, или наистина е велик нейният Бог.

Игемонът се обърнал към Серафима и казал:

- Обясни ми, Серафима, с каква хитрост направи това, и веднага ще те пусна.

Серафима отвърнала:

- Аз възненавидях злото учение, пък и всички християни могат да отблъснат всяко вълшебство и чародейство и никаква вреда да не изпитат от тях само ако призоват името на своя Господ.

Игемонът казал:

- Виждам колко много можеш да направиш с вълшебството си. Но ето какво ще ти кажа: ако не принесеш жертви на моите богове, ще заповядам да ти отсекат главата:

Серафима отговорила:

- Прави каквото ти е угодно, но на бесовете няма да принеса жертва и няма да изпълня волята на сатаната, твоя баща, понеже съм християнка.

Тогава игемонът заповядал да обгарят тялото с две свещи. Но свещите изведнъж изгаснали, а тези, които я обгаряли, паднали на земята. А света Серафима, като издигала очи към небето, говорела:

- Господи Иисусе Христе, нека се посрамят всички мои

врагове.

Игемонът казал:

- Принеси жертва на боговете, за да не умреш в мъки.

Серафима отвърнала:

- Аз затова и не принасям жертви на вашите богове, за да не умра с вечна смърт.

Игемонът казал:

- Безумна и беснуваща! Послушай царските повеления, поклони се на безсмъртните богове и ще се освободиш от мъчения и гибел.

Серафима отвърнала:

- Сами сте хванати от бесове и сте безумни, понеже се отричате от Живия и истински Бог и се покланяте на бесовете, с които заедно ще погинете. Аз се принасям в жертва на безсмъртния Бог само да би благоизволил да ме приеме, макар и грешна, но истинска християнка. Тогава игемонът наредил да я бият с палки. Когато това било изпълнено, внезапно станало голямо земетресение. От една от палките, с които биели светицата, отскочило парче и попаднало в дясното око на игемона. След три дни той ослепял.

Тогава игемонът изпаднал в голяма ярост и издал такава заповед:

- Серафима, която не само презира царските заповеди, но е виновна и в големи злодеяния, заповядвам да се убие с меч.

И светата дева Серафима била обезглавена.

Като взела с голямо благоговение светото тяло, благородната Савина го погребала с почести, подобаващи на

такава девица и Христова мъченица, и като голямо съкровище и най-скъпоценен бисер го положила в своя нов гроб, като въздавала хвала на Христа, Истинния Бог, заедно с Отца и Светия Дух прославян во веки. Амин.

Тропарь мученице Серафиме

глас 8

Невесто Христова возлюбленная, Серафиме,/ наследнице Царствия Небеснаго,/ добре за Господа пострадавшая/ и кровию твоею обагренная/ и, аки царскою багряницею, украшенная,/ поминай нас, совершающих святую память твою.

(Перевод: Невеста Христова возлюбленная, Серафима, наследница Царства Небесного, до конца за Господа пострадавшая, кровью твоей обагренная и ею, как царской багряницей, украшенная, вспоминай нас, празднующих святую память твою.)

Кондак мученице Серафиме

глас 2

Серафимскою любовию Господа возлюбила еси,/ святая дево Серафиме,/ и всю себе за Господа на мучение предаде,/ дондеже достигла еси Царствия Небеснаго.

(Перевод: Серафимской (пламенной) любовью Господа возлюбила ты, святая дева Серафима, и всю себя за Господа предала на мучение, так и достигла ты Царства Небесного.)

Страдание на светия мъченик Калиник

(† ок. 250 г.)

Светият мъченик Калиник се родил в Киликия и бил възпитан в християнско благочестие. Като достигнал зряла възраст, той видял колко много хора се държат за езическото нечестие: помрачени от бесовска прелест, те били далеч от Владиката Христа, вярвали в бездушни камъни и принасяли жертви на идоли. Калиник плачел горчиво за погибелта на тези хора и решил да започне открито да ги учи на познание на истината, за да се отвърнат от заблуждението си и да повярват в Христа Бога. Като проповядвал, подобно на апостолите, словото Божие, Калиник минал през много градове и села и накрая пристигнал в галатийския град Анкира. В този град той останал доста време. Като се грижел за спасението на човешките души и се трудел за Христовото благовестие, той обърнал мнозина към Христа. Заради това бил хванат от неверниците и изправен на съд пред княз Сакердон. Князът бил най-усърден служител на идолите, Христов враг и лют гонител на християните. Като довели Калиник при него, нечестивците завикали:

- Ето чужденецът Калиник, който учи хората да не принасят жертви на боговете и да не им се покланят. Вече е прелъстил мнозина.

Като погледнал с ярост светеца, князът започнал да го разпитва гневно:

- Как се осмели ти, безумецо, като си пришълец, да развращаваш народа, учейки го да остави боговете, които са

сътворили света и които почита царят, всички власти и цялата вселена? Нима не знаеш тяхното могъщество?

Светецът кротко му отговорил:

- Аз съм Христов раб. Като виждам как хората вървят към погибел, страдам със сърцето си за тях и колкото мога, старая се с доброто учение да ги обърна от тъмнината към светлината и от погибелта към спасението. Понеже в нашите книги е написано: “...който е обърнал грешник от лъжливия му път, ще спаси една душа от смърт и ще покрие много грехове”. Бих искал и теб да приведа към светлината от задържащото те бесовско помрачение и да те наставя в истинския път.

Като се изпълнил с гняв, князът казал:

- Нима ти мислиш и искаш да се отвърна от боговете, и като послушам безумните ти думи, да предпочета горчивата смърт пред блажения живот? Не, никога! Напротив, аз ще те убедя да се поклониш на нашите богове, понеже ще те предам на люти мъчения и тогава ще видя дали ще дойде твоят Бог да те избави от моята власт. Няма да пощадя тялото ти, докато не познаеш силата и властта на боговете и не им принесеш жертва.

Светецът мъжествено отговорил на Сакердон:

- Всяко мъчение заради моя Господ е толкова желано за мене, колкото храната за гладния. Затова не се бави и не губи време за заплахи, а започни на дело мъчителството си. Ето тялото ми - то е готово за мъки. В душата ми е Сам моят Бог, Който ще приготви спасение за мене, а за тебе - погибел.

Разгневен още повече, князът казал:

- Нещастнико! Как смееш да ми досаждаш с такива думи! Кълна се в боговете, че няма да те помилвам, но ще остържа

тялото ти до костите, ще измислям всякакви мъчения за тебе, докато не погинеш с люта смърт.

Светецът отвърнал:

- Най-мръсен от всички нечестивци! Докога напразно ще губиш време в яростта си и няма да пристъпиш към дело. Предай ме на мъчения и познай мъжеството и великодушието на Христовия подвижник, който очаква победен венец от своя Спасител.

Тогава мъчителят наредил да съблекат мъченика и да го бият с волски жили. Дълго го били, а глашатаят викал:

- Калиник, познай боговете и ги призови, и те ще те избавят от мъките!

Но светият мъченик се смеел над мъчителя и мъките, и високо говорел:

- Ти ме заплашваше с големи мъчения, а ми налагаш най-слабите мъки. Нанеси ми повече рани, предай ме на по-люто мъчение, понеже аз не се боя от огъня и не се ужасявам от меча, смея се над смъртта, тъй като очаквам от моя Бог вечен живот. Тогава князът заповядал да повесят страдалеца на дърво и да стържат тялото му с железни остриета. Така остъргали плътта му до костите.

Но светецът продължавал да се смее над мъчението, като че на мъки било подхвърлено не неговото, а чуждо тяло, и казвал на княза:

- Заповядай още по-силно да ме стържат, понеже, колкото повече стържеш тялото ми, толкова повече се насища душата ми: на мен ми помага Христос. Укрепяван от Неговата благодат, аз не усещам болка от мъченията.

След това мъчителят наредил да свалят от дървото

Христовия страдалец, да го обуят в железни ботуши с остри гвоздеи отвътре, да го закарат в град Гангри, отстоящ на седемдесет поприща от Анкира, и там да го изгорят. Той решил така, тъй като в този град Калиник обърнал твърде много хора към Христа. Мислел, че като видят мъченическия край на Калиник, тези новообърнати ще се ужасят и ще се върнат в предишната вяра. И така, разяреният княз предал Христовия воин в ръцете на своите жестоки войници и им дал заповед: да яздят на бързи коне, а мъченика да гонят пред себе си, принуждавайки го с побои да върви по-бързо. Обут в железни ботуши с гвоздеи, мъченикът ходел, сякаш че не усещал болка, и пеел Давидовия псалом:

“- Твърдо се уповавах на Господа, и Той се наклони към мене и чу моите вопли; извлече ме от страшен ров, от тинесто блато, постави на камък нозете ми и утвърди стъпките ми”.

Така той вървял по определения път пред конниците без всякаква принуда. Когато минали шестдесет поприща и дошли на мястото, наречено Матрика, от силния слънчев пек воините започнали да се измъчват от силна жажда. Било месец юли. Никъде нямало вода по пътя, така че и самите воини, и конете им едва дишали. Тогава те завикали към светеца със сълзи:

- Рабе на истинския Бог, помилуй ни, отчаяните в живота си, помоли твоя Бог да ни даде вода, за да не умрем. Чували сме, че твоят Бог е всемогъщ. Забрави, че ти причинихме страдание: не по наша воля, а по нареждане на княза те мъчехме.

Като видял, че умират от жажда, свети Калиник се смилил над тях и като желаел да стори добро на враговете си, застанал до случилия се на пътя камък, вдигнал очи към небето и започнал да се моли:

- Владико на небето и земята, на морето и на всички твари!

Ти в древност си напоил с вода от камък странстващите в пустинята Моисей и народа с него. Покажи и сега чудесата Си: нека по Твоята заповед от този камък да потече вода и да напои тези жадуващи, за да станат явни Твоите дела и на тези, които не Те познават, и да се прослави Твоето свято име.

Едвам завършил молитвата си, и от камъка веднага бликнал извор от жива вода. Всички пиели, утолявали жаждата си и високо викали:

- Велик е християнският Бог и по-славен от всички!

Оттогава изворът не престанал да тече във вечна памет на Божието чудо, извършило се по молитвите на мъченика.

Като се разхладили достатъчно, воините и конете им преминали останалия път без затруднения и пристигнали в Гангри. Не им се искало да предадат на смърт своя благодетел Калиник, избавил ги от гибел по пътя. Но като се боели, че князът ще се разгневи и ще предаде на смърт самите тях, изпълнили заповедта му. Като разпалили пещта, поставили мъченика близо до самия пламък. А той, като се радвал и веселял, осенил себе си с кръстното знамение и започнал да се моли:

- Отче небесни! Благодаря Ти, че ме удостои да умра за Твоето свято име. Приеми в мир духа ми и посрами Твоите врагове, всесилни Боже!

С тези думи той влязъл в самата среда на пламтящия огън на пещта и като легнал, предал светата си душа в ръцете на Бога. Когато пещта угаснала, честното му тяло било намерено невредимо. Вярващите го взели и го погребали с подобаваща чест, като прославяли Отца, Сина и Светия Дух, Единия в Троица Бог. Да бъде на Него и от нас чест и слава, и винаги, и во веки веков. Амин.

Тропарь мученика Каллиника

глас 4

Мученик Твой, Господи, Каллиник/ во страдании своем венец прият нетленный от Тебе, Бога нашего,/ имеяй бо крепость Твою,/ мучителей низложи,/ сокруши и демонов немощныя дерзости. / Того молитвами// спаси души наша.

Кондак, глас 2:

Горняя красная достойно ныне наследовал еси: Христовою бо зело любовию разжегся, на огнь Каллиниче тем мужественно дерзнул еси. Емуже и ныне предстоя, не престай моля о всех нас.

(Горната красота достойно си наследил: разпалил се силно от Христовата любов, в огъня, Калиниче, мъжествено си влязъл. Сега, предстоейки пред Него, не преставай да се молиш за всички нас.)

ЧЕТИ-МИНЕИТЕ

buditeli.info © 2017